

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: H. D.*, narozená X, státní příslušnost Ukrajina, bytem K. V., *zastoupené: Mgr. Leonid Kushnarenko*, advokát se sídlem Politických vězňů 21, 110 00 Praha 1, *proti žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 28.7.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2017 č.j. OAM-235/ZA-ZA11-ZA15-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 28.7.2017 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2017 č.j. OAM-235/ZA-ZA11-ZA15-2017, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., *zákon o azylu* (dále jen *zákon o azylu*), a to z důvodu nepřipustnosti žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona s tím, že státem příslušným pro posouzení žádosti je Litevská republika (dále jen *Litva*). Jelikož žalobkyni bylo dne 31.1.2017 vydáno v Kyjevě Litvou schengenské vízum č. 002975765 s platností ode dne 20.2.2017 do dne 21.3.2017, na základě kterého přicestovala do České republiky (dále jen *ČR*), žalovaný vycházel z článku 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen *Nařízení*), a určil, že k posouzení její

žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušná Litva. Žalovaný však při svém rozhodování musí brát v úvahu skutečnost, že žalobkyně pochází z města Doněck na východní Ukrajině, ztratila svůj domov v důsledku tam probíhající války, proto se snažila co nejrychleji dostat do bezpečí, a to ke své tchýni do ČR. O vízum do ČR již dříve žádala, ale je velmi těžké jej získat; zájem o litevské vízum tak měla pouze proto, že jeho vyřízení je snadnější. Žalobkyně se dovolávala užití čl. 17 odst. 1 Nařízení a judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) např. usnesení č.j. 6A 25/2002-42 a rozsudku č.j. 3Ads 14/2007-74 ke správnímu uvážení. Dále odkázala na preambuli Nařízení bod 17, článek 7 odst. 3 Nařízení. Žalobkyně již při pohovoru ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v Litvě nikoho nemá, do této země nikdy nechtěla a byla by tam sama bez jakékoliv znalosti místního jazyka a zvyklostí. Naopak v ČR již žije její tchýně na základě povolení k trvalému pobytu. Ačkoliv obecně tchýně nepatří do rodiny nukleární, je přesto rovnocennou členkou rodiny žalobkyně a je také její oporou v době, kdy žalobkyně musela opustit svou rodnou zem kvůli probíhající válce. Žalovaný se na základě svého uvážení rozhodl článek 17 Nařízení neaplikovat a ve svém rozhodnutí to odůvodnil pouze tím, že „žadatelka nemá na území ČR rodinné příslušníky ve smyslu nukleární rodiny. Její tchýně nepatří do této definice, navíc žadatelka uvedla, že nesdílí s manželem společnou domácnost“. Žalovaný tímto bagatelizoval vztah žalobkyně a její tchýně, když po nuceném opuštění své vlasti právě tchýně je zde její nejbližší osobou. Žalobkyně se cítí být na svých právech rozhodnutím žalovaného zkrácena a domnívá se, že z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity by měl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodovat příslušný správní orgán ČR. Závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, požádala i o náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.)*

Žalobkyně společně s žalobou požádala o přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením zdejšího soudu ze dne 29.8.2017 č.j. 60 Az 43/2017-25 byl její návrh zamítnut.

Napadeným rozhodnutím ze dne 15.6.2017 č.j. OAM-235/ZA-ZA11-ZA15-2017, žalovaný označil žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona zastaveno. Stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení je Litva. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.6.2017 žalovaný uvedl, že dne 28.3.2017 žalobkyně při pohovoru sdělila, že z vlasti vycestovala dne 21.2.2017 letecky z Kyjeva do Prahy na základě schengenského víza vydaného Litvou. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že v Doněcku je válka, střílí se tam, její dům byl zasažen a nemá se kam vrátit. Musí sedět během střelby ve sklepě a přečkávat boje. V Litvě nikoho nemá, měla by potíže i s jejich jazykem, protože ne všichni mluví rusky a v ČR žije její tchýně na základě povolení k trvalému pobytu. V minulosti žádala o české vízum, ale je velmi obtížné jej získat. Naopak vyřízení litevského víza je snadné. Před podáním žádosti o mezinárodní ochranu se pokoušela vyřídit vízum na strpění. Během třicetidenní lhůty na odpověď však rozhodnutí nedostala, proto přišla podat žádost o mezinárodní ochranu. Správní orgán nejdříve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a zhodnotil kritéria dle čl. 8, 9, 10, 11, 12 Nařízení, která nemohl v případě žalobkyně aplikovat.

Naopak na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně zjistil žalovaný, že tato byla dne 23.3.2017, kdy požádala o mezinárodní ochranu na území ČR, držitelkou schengenského víza č. 002975765, vydaného Litvou dne 31.1.2017 v Kyjevě s platností ode dne 20.2.2017 do dne 21.3.2017, počtem 15 dní pobytu a jednorázovým vstupem. V případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení. Žalovaný se následně zabýval posouzením tzv. systematických nedostatků dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, přičemž dospěl k závěru, že v případě Litvy neexistují důvody domnívat se, že k těmto dochází. S ohledem na výše uvedené požádal žalovaný dne 28.3.2017 Litvu o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 26.5.2017 obdržel správní orgán informaci, že *Litva uznala svou příslušnost*.

Žalobkyně nemá na území ČR rodinné příslušníky ve smyslu nukleární rodiny. Její tchýně nepatří do této definice, navíc žalobkyně uvedla, že s manželem nesdílí společnou domácnost, žádné další vazby k ČR neuvedla. Litevské vízum si vyřídila sice pro jeho snadnost získání, ale pokud měla v úmyslu přijet přímo do ČR, měla postupovat dle pravidel cizineckého zákona, proto se správní orgán rozhodl neaplikovat čl. 17 Nařízení. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně byla shledána nepřipustnou, žalovaný v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení zastavil*.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.8.2017 mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu (*zákon č. 500/2004 Sb.*) či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalobkyně v průběhu řízení uvedla, že z Ukrajiny vycestovala letecky dne 21.2.2017 z Kyjeva na základě schengenského víza vydaného Litvou, důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v Doněcku zuří válka. V průběhu pohovoru byla žalobkyně poučena o dublinském řízení, kde byla příslušnou zemí k rozhodnutí o jí podané žádosti určena Litva. K tomu žalobkyně uvedla, že v Litvě nikoho nemá, má potíže s jejich jazykem, na území ČR má tchýni, která zde žije na základě povoleného trvalého pobytu. Dále žalovaný zopakoval informace z napadeného rozhodnutí a sdělil, že jediná avšak stěžejní námitka se týká čl. 17 Nařízení. Dle žalobkyně měl správní orgán vzít v úvahu skutečnost, že žalobkyně má na území ČR příbuznou (tchýni) s povolením k trvalému pobytu. Žalovaný nepopírá, že kritéria daná Nařízením se snaží v co nejvyšší možné míře zachovávat právo na rodinný a soukromý život žadatelů o mezinárodní ochranu (dotýká se čl. 8 až 11), vychází se tak i ze zmiňované preambule Nařízení. Nicméně je nutné si uvědomit, že Nařízení výslovně nepočítá s kritériem určení příslušnosti členského státu založeným na legálním pobytu rodiny žadatele o mezinárodní ochranu na území daného členského státu, nejsou-li tito rodinní příslušníci zároveň žadateli o udělení mezinárodní ochrany či jejími poživateli, nebo není-li žadatel osobou nezletilou. V případě čl. 17 se jedná o tzv. doložku svrchovanosti, která ponechává členskému státu možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i přesto, že příslušným je dle kritérií jiný členský stát. Jde o správní uvážení daného členského státu rozhodnout, že řízení o mezinárodní ochraně provede sám a přenesle tak příslušnost k meritornímu rozhodnutí o žádosti sám na sebe (tzv. atrakce). Daný článek žádné konkrétní důvody nestanovuje a je tak výhradně na správním uvážení členského státu skrze příslušný státní orgán. Jedná se výhradně o oprávnění státu, nikoliv oprávnění žadatele a na jeho aplikaci není právní nárok, proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to

ani soudní cestou. Žalovaný si je vědom současné judikatury NSS, kde se soud vyslovil, že v případech hodných zvláštního zřetele je nutné odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění (viz např. rozsudek NSS ze dne 5.1.2017 č.j. 2Azs 222/2016-24 či rozsudek NSS ze dne 28.3.2017 č.j. 6Azs 16/2017-61). Soud vyslovil nutnost mezi okolnosti hodné zvláštního zřetele zařadit tvrzení o existenci družky či přítelkyně na území ČR. Žalovaný pak odkazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 28.3.2017 č.j. 6Azs 16/2017-61, dle kterého shora uvedené závěry neznamenaají, že správní orgán má povinnost diskreční oprávnění aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele. V případě žalobkyně je žalovaný toho názoru, že své povinnosti dostál, tvrzení žalobkyně (pobyt její tchýně na území ČR) při posuzování možnosti využití diskrečního oprávnění zvažoval (str. 4 napadeného rozhodnutí), přičemž nepřekročil zákonné limity svého správního uvážení. NSS (viz rozsudek NSS ze dne 5.1.2017 č.j. 2Azs 222/2016-24) dovodil, že limitem tzv. správního uvážení k čl. 17 Nařízení je povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti příslušnému členskému státu mohlo vést k nenaplnění smyslu Nařízení - tj. nezajištění účinné mezinárodní ochrany. Dle žalovaného skutečnost, že na území ČR žije tchýně žalobkyně, nepředstavuje závažný rodinný důvod, který by se výrazně odlišoval od ostatních žadatelů, pro který by správní orgán měl z humanitárních důvodů či z důvodů solidarity využít čl. 17 Nařízení. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobkyně vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.6.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.8.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 15.6.2017 žalobkyni předáno do vlastních rukou dne 13.7.2017.

V podání ze dne 16.8.2017 sdělil zástupce žalobkyně, jaká je její aktuální adresa bydliště a navrhl důkaz výsledkem žalobkyně. Na výzvu a poučení soudu ze dne 22.8.2017 již žalobkyně nereagovala.

Soud v této věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobkyně i žalovaný souhlasili. (*Žalovaný výslovně v podání ze dne 15.8.2017, žalobkyně svůj nesouhlas k výzvě soudu ze dne 22.8.2017 ve lhůtě nevyjádřila.*)

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle *čl. 3 bod 1 Nařízení* členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle *čl. 3 bod 2 věta první Nařízení* **pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát**, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Dle *čl. 12 bod 2 Nařízení* **pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil**, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Dle *čl. 12 bod 4 věta první Nařízení* **pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států**.

Podle *čl. 17 bodu 1 věty první Nařízení* odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.6.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně vstoupila na území ČR dne 22.3.2017 a následující den 23.3.2017 požádala o mezinárodní ochranu na území ČR. Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda je ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií, až došel k čl. 12 Nařízení, přičemž bylo zjištěno, že žalobkyně je držitelkou schengenského víza č. 002975765, vydaného Litvou dne 31.1.2017 v Kyjevě s platností ode dne 20.2.2017 do dne 21.3.2017, počtem 15 dní pobytu a jednorázovým vstupem. Zcela jednoznačně tak žalobkyně požádala v ČR o mezinárodní ochranu za situace, kdy byla držitelkou víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci (*pouhé dva dny před podáním žádosti*). Žalovaný tedy správně aplikoval čl. 12 Nařízení a vyhodnotil, že příslušná k rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je Litva.

V samotné žalobě pak žalobkyně namítala, že se žalovaný rozhodl na základě svého uvážení neaplikovat čl. 17, což dle ní nedostatečně zdůvodnil, navíc bagatelizoval její rodinné vztahy. Žalobkyně uváděla, že žila v oblasti Doněck, kde dochází k ozbrojenému konfliktu a snažila se co nejrychleji dostat do bezpečí ke své tchýni v ČR a litevského víza využila, jelikož to bylo snadnější.

K těmto námitkám soud uvádí, že na aplikaci čl. 17 Nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu. Dublinské nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Ostatně i v *rozsudku NSS ze dne 28.3.2017 č.j. 6 Azs16/2017-61* tento soud uvedl, že *obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III*. Jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou.

Soud nijak nezlehčuje situaci žalobkyně, která pravděpodobně opustila Ukrajinu z důvodu vlastní bezpečnosti, ovšem k samotnému rozhodování a nároku žalobkyně na mezinárodní ochranu nejsou orgány ČR příslušné a soud dospěl k závěru, že předáním žalobkyně do Litvy, nebude vystavena žádnému nebezpečí, neboť nebude přímo vrácena do země původu. V tomto směru se tedy nejedná o okolnost, kterou by měl žalovaný jakýmkoliv způsobem při svém rozhodování zohledňovat, jelikož přesunem do Litvy žalobkyni nehrozí újma ani pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Pokud se pak jedná o přítomnost tchýně žalobkyně v ČR, u které hledala zázemí, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že tato není rodinným příslušníkem ve smyslu nukleární rodiny, navíc pobývá v ČR na základě povolení k pobytu, nikoliv na základě mezinárodní ochrany a současně je otázkou, jaké faktické vazby mezi žalobkyní a její tchýní existují, když při pohovoru uvedla, že s manželem nesdílí společnou domácnost. Žalobkyně se vyjádřila pouze k tomu, že v Litvě nikoho nezná a v ČR pouze svou tchýni, kterou lze považovat ovšem spíše za osobu v postavení známé či přítelkyně. Ke svým dalším rodinným příslušníkům a známým v zemi původu se žalobkyně nijak nevyjádřila, přitom soud nepředpokládá, že by na Ukrajině žila zcela izolovaně a neměla jiné sociální vazby, proto se právě odkaz na tchýni, jako nejbližší příbuznou jeví poněkud účelovým.

Pokud by pak žalobkyně opravdu považovala svou tchýni za nejbližšího rodinného příslušníka, pak měla volit sice obtížnější, ale jedinou možnou zákonnou cestu k legalizaci svého pobytu v ČR, a sice prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR*, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**). K tomuto se vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 21.5.2010 č.j. 6Azs 5/2010, ve kterém mj. konstatoval: „*V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky*

pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.“ Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, musí si z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení. Za tímto účelem pak může samozřejmě využít právní pomoci advokáta nebo organizace, která se tímto zabývá. Současně s ohledem na tyto závěry nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobkyně v této věci.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zcela srozumitelné a vyčerpávající, ani nepostrádalo žádné náležitosti. Soud má za prokázané, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v době, kdy byla držitelkou víza, jehož platnost skončila dva dny před podáním žádosti. Při svém rozhodování žalovaný uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobkyně posuzována v ČR, a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Litva. Žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než ***žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).***

Závěrem pak soud uvádí, že nic nebrání žalobkyni v tom, aby v budoucnu po vydání rozhodnutí v Litvě o její žádosti, bude-li mít zájem vrátit se zpět do ČR, zde svůj pobyt v souladu se zákonem o pobytu cizinců legalizovala. Přitom by měla ctít i podmínky legálního vstupu na území ČR.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně